

תוספות רי"ד

חז"ל הרי שיהיה מותר
אפילו וטבחו וטבח סבוכי וכו'
ומה נתן מזה וכו' יש
ומה אביר של חתן
ומה של כלל מחסנין או
ומה לחזר ואחזקת
ומה לחזר לחופות ובעת
בעית צערות ומשכונת
ז' מי משתה ומשכונת
נגזר ז' מי אבילות וכו'
הוא הימים אשר יש בין
האשמים והוא יסור
הגשמים. וכן מי שמיסה
האשור וכו' מי שמיסה
בשטישין מן הכלל כל
ל' מי שמכניס את וכו',
ואי יקבצוהו ותחילתו
האבילות במסירתו העלול
ושבט אל יוכל לסיסות
עד שיעברו ז' מי אביל
אל כנס תחלה ואח"כ
יקבר ומה וכו' וכן הדלה
ואל תחתנה וכו' ומה
כרגל של ארית אבילות
ותחילה וכו' ומה ז'
מי משתה ואח"כ
ז' מי האבילות וכו'
הוא הימים אשר ימרח
עמו שם א' בעול ואכל
אחד בתכשיט המטה
ואף וכן מי שמתשה
ואף אצלו כרגל בריים
של צועה וכו' ומה
ממניע וכו' ואח"כ שרא
אביל של חתנה
של בעלה ודוק אכ"ל
של חתן הגורור כערי
שערה. ואמה של כלל
המגינה לה לתכשיט
רליא ארית שרע לה.
אלא איכא כל

דבשני **א** יבנה. פ"ה חפ"ו
בשילה תקנת המהים אלה
לקמן מאי אונס אלימה אלה דלמחר
למפיקר טפי רישא לטופא דקמי רישא
ההכנה ואומר רינצ"א דמשום הכי
אלא סריך ליה משום פירוש שיש סכנה
ואם משמח האונס פירוש שיש סכנה
אף ביום שיש מותר לנטוס בשני
יגדלה לר"י דמילתא באנפי נפשה
היא ולא איירי בסכנה ובשני לא
ינטוס הוא הדין צב' אלא נקט צב'
למחנה דבעי למחנה ואם משמח האונס
מותר: **ו** **לדרוש** ח"ו דאונס
הוא "ואת" והא דלמחר עב' כן
סורר ומורה (שטדיר עד. וסס) על כל
מעצות יעבור ואל יהיה חוק מעצות
סוככים וז"ע וש"ד ומיך ר"ת דאין
חייבין מיתה על בעילת מזרם דרחמנא
אמרינן (אבקר) לנשיה דמזרם דגמבי וקחלא
ז"ל (זרמ) סוכים וזממם ומיית
למיה דסריך עב' כן סורר ומורה
ז"ל (ז"ל) הא אסתר פרהסיא הוא
ז"ל פריך והא אסתר גילי עריות
היא משמע דמשום עריות לא היה
מייחסיא ומחן כן המיר ר"ת לנת
שאלא שמעיה לאו עליה עובד
סוככים לקימה לזמח עובד סוככים
לנעמא ואין נראה לרבי"ם דהא ע"ה
למח עובד סוככים ואסתר בעלה
דלמחר הכא דאיכא פרוות ופ'
האשע שנחמלה (לקמן י: וסס) גבי
האשע שנחמס בין העובדי סוככים
למח' דנרצין אסתר לנעמא ואמר
גמני במילה (דף טו.) כאשר אדתי
למח אדתי אדתי מביא אלא
למח אלא לאנח לגבי צלה אלא
למח צלה (מזרם) ביאת צלה
הוא הדין לנעמא אע" דאין זמח
לנעמא ואין ביאת צלה פוסלת
ואסתר דלמחר" ביאת צלה
ימחמם (ט: וסס) דמזרם אדתי

שעת הסכנה דלץ לעקור
יום אחד וקשה לייצר דאמיר
המס קרי ליה כו' הוה ליה
ובשני לא יכנס אפי' בשעת
מאי שקדו דתניא מ
נשאת ליום הרביעי
בתולים היה משכים
בשבת ואם היה לה
משכים לבד שקדו
ישראל שיהא אדם
ימים אחד בשבת
בשבת וברביעי כונסד
העם לכנוס בשלישי
ובשני לא יכנוס ואם
ובפרשין לא היה חתן
תחלה מפני שהוא עו
אלימא דאמרי בתולה
תיהרג נהנו לגמרי ניע
בתולה הנשאת ביום
תחלה האי סכנה אורי
צנועות דמסחר נפשי
סכנה ולדרוש לה
פרוצות ואיכא נמי כ
עבידא דבטלא ותקנת
לא עקרינן אי הכי ב
מספיקא לא עקר נפ
ואם מחמת האונס מ
הא דאמון התם קרי
קרי ליה אונס ותו
אמר רבא דאמרי ש
אי דאתי וחליף ליע
וקבע בנ' מיהא לכנו
קאתו ואיבעית אימא מ
הרי שיהי פתוי אפוי
ומת אביו של חתן או
את המת לחדר ואת ה

מאי שקדו. היכן שניתן שקדו, שמואל לעיל לית לן לאחריהו ואלוהיך. לקמן מפרש לה: וזו הדרך לעקור שנייה תקנה

ג' מה אמרו בתולה שאם היה לו טענת אב"ד ותנשא באחד משנתי בתולים היחד המים על תקנת בנות ירח בסעודה שלשה שני בשבת ושלישי ומסכנה ואילך נהגו א מיתו בידם חכמים מחמת האונס מותר לן הכלה לילי שבת לן חבורה מאי סכנה הנשאת ליום הרביעי היה אמר רבה דאמרי רביעי תיבעל להגמון הוא משום דאיכא לקטלא ואתיין לירי דאונס שרי איכא גזירה וליעקרה גזירה דרבנן מקמי גזירה ליש נמי אתי ובעיל היה ובשני לא יכנס נר מאי אונס איילמא ליה סכנה והכא קא נהגו וטקא מותר צבא בא לעיר ה"ד לא צריכא דאתי אספרווא דדידיה בג' מחמת האונס כדתנן וכוכחו טבוח ויינו מזוג ומה של כלה מכניסין תתן ואת הכלה לחופה ובעול

דמקשיקן לה הכא אי משוס דאמיר
מיה לאמורה אחרינא: וזן הסכנה
זי אס יבנוס. כשיביל אויה סכנה ויה
זי משוס אלס יוס אדמ ויה טורח מוהר
שני ימים צורכי סעודה: ואס
מתמה האונס. לקמן מפשי:
תחלה. אס ציאה ראשונה היא
ספירצין אויה ממנו לילי שבת: ונגו.
בתימה. סכנה נפשות היא וזת אחרת
נגו כזונס ציוס שלשי אלס מיעקר
רביעי לגמרי לא עקרו: יעקריס:
ויחקני וזת ימים אחריס: וידרוס
לזו דאונס שרי. דנבעלת צאונס
אינה נאסרת על בעלה דילפיין לקמן
בפרק ד' (ע"ה): מוהאל לא תפשה:
ולא ויחסר נפשייו למתה: איזא
סרואוס. דאי מקליין לזו עברי
בריון ונאסרזע על בעליהן: ואיזא
נמי הכונס. שזאסרזע על בעליהן אף
צאונס ואינהו מסרן נפשייו למתה
דאשח הכן שזאנסה אסורה לבעלה
ולקמן בפרק ד' (עס) ויפנין לה:
ועיקריס. האזיל וזאסרזע דאיזא
סכנה: בשלישי נמי אסו וכעיל. כיון
דדיע סתמילי להובו בשלישי:
מספיקא לא עקר נפשיה. כיון
דלא קריעות גמור הוא על ידי חקנת
ב"ד ספיקא היא לו אס יזי נישואין
היוס צעיר ולא עקר נפשיה לזא
צעיר: ההס נגנו. משמע
רובס נהגו: הכס מוהר. לא גרסיין
לכתחילה. והכי קא מתמה הכס מוהר
קמי דשמעט אס ימקן איס יחזיר
בזית דין יחזיר לו אלס נהגו לא
קמי: כס לזא זא לעזר. ויחטבו
צורכי סעודה מאשר ימאלו: וחליק.
לאחר רביעי: לעצב. עד יוס רביעי
לא שבת הנא: בשלישי כזונס.
למה תזיר לו לקדום כל כך
יערית בסעודה אלס יוס אחד
ויעקריס קנתא שדקדק: איסרזע
ידיה. חיל משחזי המכריס:
צורכי סעודה. צלון לעו הרבייסי:

דבטיא. חתן שמת אביו בשני ואין יכול להמתיין עד למחר שערך להשקות את המת עד שיכנסו לחופה: ויטו מונו. נמים שיחא רבוי משתה ושוב אינו מתקיים: אביו של חתן לא אמה של כלה. דוקא נקט אביו של חתן שהוא המורח (לרוב) שערור אמה של כלה היא ממש לה כהכשטין לפיכך אם יעבור המועד שוב אין מכן להם והחירו להם להכניס את המת למחר שלא יקברוהו דאם כן חלה צדולות על האכל בסמימת הגולל כדלקמן (ד): ושוב לא יוכל לבטל עד שצדולות: ופירש

המא ולא משני קרקע עולם היתה משום דהתם לא פריך אמאי לא
אלא הכי פירושו והא מתהנינן מעצירה לתם משנבה הכבוד מנשים
שלא לשמח ופריך דיעל נמי הוה עצירה שלא לשמח דהא מתהנינן
אלא **בתורה** הנשואת ברביעי היבע. ולו דוקא ברביעי מדפריך
נקט לעיל שנשאת ברביעי מיהרה דהתם מקפידים על קצירתם
דאינאם שרי. אין לפרש דפריך הכי לדרוש כו' דשזן לא יהא סכנה
דאילן ד"כ מתי משום פירותא דהא אפילו לא פירוש דרשין להו
עד וי' משום פירותא יצוהו להרוג הנשואת אלא הכי פירושו ולדרוש
וי' משום פירותא לא מיתו בידם אי נמי משום כטות: **ור' הבה.**
אוריו לא מורין והכא בשני מותר לכתחלה ופי' הקונטרס דפירש
שכן: **א' דאמי** דאמי **ד'עבב**. פ"ה חליף לאחר כ' ולעכב עד
ויקבע אכתי ועכב חדש או דהסיס עד שילך כן ונראה לר"י
והכי פריך אי אחי וחדש בד' גופיה לעכב עד דחליף ונמי דאמי
דמי שר דכאב בג' ד"כ יבטס בד': **א'ספרונו** דרייה בג'
סכנה לא עקרין אלא יום אחד דנשילת הגומן שכיט שרגיל לנא
ע' אלא אכריי עגלמא. (ועל) **תקנה** דרבנן שקמי גוריהו) **א'א**
כ' דכמיש הלא משום דלעיל פריך ולעקורו ויקעשו יום אחד
ולא מיעקרא קמתא דרבנן הוילי ויהא יום אחד קצוע אבל הכא
דמי יום ולהכי משני מקמי גוריהו) לא עקרין תקנה דרבנן שלא יהא
אמתא בשלמא דמעיקרא דאמרי בחולה שנשאת בד' מיהרה ואין
גוסם נשילת ההגומן כיון שמחכוין להאחו בשלישי נמי אחי וצביל:
צביל

ביבאל וכו' אפקריה רחמנא לזרעיה הני מילי לעגן דאין לו חיים
 וזרעו חסד כורע כנמה ויש לומר דכתיב פריך ולדרוש להו דאום
 דפאשי לפי דהשאה היא קרקע עולם ולא עבדה משלש כדמשיב כפרק
 סוחר וזוהא אחר קרקע עולם והא דלא פריך הכי הניסו
 וזוהא אחר דפשיטא ליה דאיכא לשנוי קרקע עולם היא ואין לה
 לתקור עמיה אכל עקין חילול השם לה היה נראה לו שיטעיל טעם
 לקרקע עולם ומשי קרקע עולם היחה ואפילו חילול השם ליכא
 ונפקר מנות חילתה (שם קה. ושם) דפריך גבי יעל והא קמתהיה
 ומשמע עבירה ומשי טובתן של רשעים רעה היא אכל דאיקים שהטיל בה
 ומתקרה עמיה דהא לה היה רועה לה הנימה לדארה היה כריך שמשמר
 ומתבאחל תבור דרשיין בניו (דף כג. ושם) גדולה עבירה לשמה ממזיו
 ומעבירה ומשי ולא מתחלה עבירה עבירה לשמה כדי להאיל חיל
 ונכיל ובעיל שאינו מתכין אלא להנאקו אלא אגב
 דהיה להעבירה על דם נקט ליה ומי האה דרביעי: **ולדריש** דהיה
 ואחרי קאמר ומסבנה ואילו היה ליה למימר ומן האונג
 דהאום שרי לא מקרי נפשיהו דדוקא לעשות אמרינן דמסרי נפשיהו
 ואלוהו דאונג שרי וכוין דליכא סכנה אמאי לא מיחו בידם חסמים
 בשלישי נהגו ואמרינן ב' בתרא דמעני (דף כו.) מלן דלמר נהגו
 נהגו רובא דעלמא והכא מותר יחידי ולא גרסינן לכתחלה איני
 י' של שנת הבא וקשה לרי' דלס ק' מאי משני לא לריש' לא לריש' כל
 ששאל י' מתכב כל יום ד' אין לו לעבד עד יום ד' אחר אלא יצאנו בנא
 וקבע כל יום ד': **בשלישי** מיהא יבנה. ולא בעי' למימר
 אחרא. אין לתמהי משום ספדוה עקרינן קמתא דריבן ג' ימים ומש
 ונלעזבול ואי פריך ליה שום ימים אחא להשחנה אכל אונג שרי ג' אה
 עקרינן. שרי לעיל ליעקרה לא משני מתכין דרובן מקמי דרוב
 וכוין דאני מתכין אלא להעבירה עד דם כשיקבעו יום אחר לא יחור
 פפריך וליעקרה ולא יחור שום יום קבוע שאל יקבעו יום אחי ובעיל
 י' שום יום קבוע: (לפי **א'** הרי בשלישי נמי אחי ובעי' פ' אחרת
 ומתכוין אלא להעבירה לא יחור א' יעשו ביום ג' אלא א' אחרת

מסורת הש"ס

(א) [כס"א: שמדא]
(ב) [כמדכר ה, ג] כס"א:
נר, דגוי, ד [כס"א: שמדא]
(ד) [וי' תוס' שנת קכ:]

לְעוֹי רַעֲיִי

הירניי"ש, חיל-אספקה
(האנשים המלווים את
הצבא ודואגים לסיפוק
צרכיו).